

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

nr 20-21.

15. desember 1940.

12. årgang.

Hva kan vi gjøre for å nå flere med vår forkynnelse?

I.

FORKYNNELSEN.

Den frie bevegelse har ingen fastslått troesbekjennelse eller «lære». De er både en syrke og en svakhet. Styrke når det gjelder å stå åpne for utvidet syn i Guds ord og ikke bli ensidig og partiske, men svakhet når flere slags forkynnelse skal bli mottatt og tålt. Den ene predikanten bygger opp og den andre river ned. Når det gjelder forsoningen og frelsesopplevelsen er alle heldigvis enige og nå også i dåpsspørsmålet. Kommer vi derimot til Åndens dåp, menighetsordning og flere praktiske spørsmål angående arbeidet i Guds forsamling er dessverre meningene enda delte. Noen mener ett og andre noe annet og hele retningen blir preget av usikkerhet og uvisshet. Så lenge det gjelder menighetenes medlemmer kan det nok til nød gå an å ha forskjellig syn i disse ting, men hvis de eldste, forstanderne og predikantene er uenige og har forskjellig forkynnelse og lære i disse ting er det umulig å bygge opp en stabil virksomhet. Det rike som kommer i splid med seg selv må og kommer i splid med seg selv må gå tilgrunne. Hvordan skal man da komme til enighet, vil mange spørre. Det er et uhyre vanskelig spørsmål å svare på og kan vel heller ikke besvares helt tilfredsstillende, men noen ting kan bemerkes:

Ved å komme sammen til konferanser og samtale om de ting som er

aktuelle kan mange ting samtales om på en broderlig måte og mange misforståelser undgås. Det bør da være de ledende og predikende brødre som samles slik. Der kan emner som det er delte meninger om drøftes i al broderlighet. Slike konferanser burde holdes distriktsvis så ofte som mulig og om det var mulig en gang om året fra det hele land. Det ville også være til velsignelse for det sted hvor konferansene holdes da det om kveldene kunne holdes evangeliske møter på stedet og i omegnen.

Nye predikanter som kom fra andre leire burde også avgi en erklæring om hvorfor de ønsket å virke blant de frie venner og grunnen til hvorfor de gikk fra sine forrige forbindelser. Som det nå ofte er dukker den ene nye predikanten etter den andre opp og blir kritikkloest mottatt blant de frie venneflokker, reiser rundt en tid og forsvinner som en kortvarig komet. Ofte har han bare brakt forvirring og skade og gjort det vanskelig for de gamle Herrens vitner som må bære dagens byrde og hete, i gode og onde tider. Naturligvis er intet i veien for at vitner fra andre leire kan besøke de frie menigheter, når det er anledning til det. Det vil bare være av det gode, når de ellers er kjente som ærlige og broderlige Herrens vitner. Det kan være både belærende og åndelig berikende å få høre andre en sine egne predikanter til alle tider.

For de unge predikanter vil det være av stor betydning å bli gjort kjent med de eldre Herrens vitner og få en utredning om hva de frie venner lærer og praktiserer. Som det er vet de ofte hverken ut eller inn. Bibeluker hvor Guds ord behandles er også av stor betydning.

etter å ha reist gjennom store deler av vårt land i sommer og høst har jeg fått et slått meg hvor lite den frie forkynnelse har erobret nytt land i senere år. De stedene hvor det senere år er blitt opptatt regelmessig ny virksomhet er ganske få på mange steder er den frie virksomhet gått til bakte eller helt opp. Noen steder er det blitt nye forsamlinger, men de kan ikke opprettholdes tilbakegangen i det hele. Hva er årsaken? Det kan naturligvis være flere årsaker og de kan være av den art at vi ikke kan gjøre for å hindre utviklingen, men vi kan kanskje sikkert også ta en stor del av skylden på oss. Hvis vi hadde vært våkne og tatt tiden i akt, hadde vi nok meget vært annerledes.

For dem som ikke vil se eller innse at stillingen er utilfredsstillende, nytter det ikke å peke på årsakene. Det vil stikke hodet i busken som om det er så enkelt og si: Det går da fram om vi ser det, det er ikke mengden som betyr framgang, og mange antninger.

Det vil «vugge» iveri i den gamle stillingen og be om å bli fri for alt som er maset og preket om stillingen. Skal Gud ordne og så får det være.

Naturligvis kan det være noe sant i det, men det er ikke klokt å bli ensidig her.

Vil her få nevne noen årsaker som kan hindre for framgangen.

II.

DET PRAKTISKE ARBEID.

Noe av det tristeste som finns for en som reiser som predikant er den upraktiske måten det ofte ordnes med møtene på de forskjellige steder. I byene og de større forsamlinger står det kø av predikanter og istedenfor at deres besøk kan bli til velsignelse, blir det ofte det motsatte. Forsamlingene rasjonerer og gir de mindre eller alminnelige predikanter en eller to ukers virketid, de «store» får jo som regel stå der lengere. I de fleste tilfeller virker det ikke til noe større framgang, hverken for de «store» eller «små», predikanter eller for forsamlingen. Når man vet at forsamlingene må underholdes vitnene allikevel skulle det være at ved å oppta arbeid på utposter hvor predikantene kunne virke vile arbeidskraften bli bedre utnyttet og saken best fremmes. Erfaringen viser at den beste framgangsmåte er utpostvirksomhet, slik at forsamlingen hvorfra arbeidet opptas kan ha tilsyn med arbeidet inntil det blir så stabilisert at det er utsikter til at den nye virksomheten kan klare seg selv. I det lange løp vil det vise seg at planmessig arbeid gir langt større resultater en et «skippertak» her og der. Det hindrer naturligvis ingen i å oppta arbeid på steder hvor de føler at Herren legger det tilrette og leder dem, men hvis det blir en eller to ukers virksomhet på et ubrudt sted og så ikke mere er som oftest virkningen liten.

Heldigvis vil nok evigheten vise at sjeler også er vunnet og bevaret for Gud ved de spredte virksomheter, men nå er det særlig framgangen for den frie forkynnelse og menighetsarbeid her tenkes på.

Til arbeid på utpostene burde man ha en fast offerdag i måneden i det minste og flere anledninger kunne nok gis om man var oppmerksom på dem.

De forsamlingene som makter det økonomisk vil uten tvil også vinne på å ha en predikende bror som kunne ofre hele sin tid i arbeidet i menigheten, stående der en lengere tid, slik at han fikk tid til å ta seg av

arbeidet. Å benevne en slik forforstander er antakelig ikke helt korrekt ifølge hva der som regel menes med forstander. Han burde vel kalles menighetens predikant.

III.

MENIGHETSLIVET.

Menigheten er hovedåren for all virksomhet. Hvis arbeidet skal ha betingelser for å trives og vokse sunt. Er menigheten oppdelt og forholdet innbyrdes dårlig kan man slå en strek over alt som heter åndelig framgang. Derfor er det av absolutt viktighet at forholdet i forsamlingen er god. Her kan vi alle være med. Først og fremst må bønnelivet være i orden. Hvis bønnelivet er svakt eller uregelmessig, blir forholdet i menigheten aldri godt om man ellers har alt ammet. Det står derfor til oss alle, hver enkelt å gjøre vår innsats her. Be kan alle ha ha anledning til.

Så gjelder det å møte fram til møtene. Det kan også alle greie. Når det ikke er sjukdom eller andre gyldige grunner for å være heime, skulle det være en «æressak» å møte fram til god tid og være med å løfte i bønn. En ting som må nevnes er også at man må respektere de brødre som har med forsamlingens ledelse å gjøre, slik at man ikke av lave personlige grunner sitter og furter og ved alle anledninger gir luft for misnøye. Det vil uten tvil sette dårlige spor og man taper selv på det. Ingen som fører en sur, usakelig kritikk blir godt likt. Om det er ting som må påpekes og forandres så må det gjøres i en god ånd hvis det skal bære gode frukter. Det indre menighetsarbeid skal bli et kapittel for seg selv. Tanken er heller ikke å være noen reformator, men ønske om at arbeidet må gå fram, sjele vinnes for Gud og Guds menighet vokse og trives. Vi har alle bare en kort tid å leve her på jorden. Livet er alt for kort og alt for kostbart til å sløses bort. Herren hjelper oss til å bruke det den korte tiden vi har igjen. Arbeidstiden er alltid kort.

G. Iversen.

Jeg vil prise deg, Jesus

Mel.: Der var en som var villig
å dø i mitt sted.

Jeg vil prise dig Jesus, for livet

så i blodet jeg lekedom fikk.
Ja, jeg priser dig Jesus for
lighets hav
som du viste, til korset du gikk

Kor:

Jeg blev frelst ved ditt blod,
syndens flekker avtodd,
og en glede som fylte min sjel.
Å nu priser jeg dig,
for du og frelste mig.
Jeg synger så glad alt er vel.

Jeg vil prise dig Jesus for kamp
du stred
da i haven du kjempet og led.
Og den blodsved som dryppet
pannen og ned
var for mig da du led i mitt sted.

Jeg vil prise dig Jesus for kors
du bar
enda ryggen din hudflenget var.
Ei et ord blev der sagt,
mot den hån og forakt,
som du fikk da du korstreet bar.

Jeg vil prise dig Jesus, for døden
du led,
da på korset du hang i mitt sted.
Der forsoning du brakte fra him
melens Gud.

Jeg har fred når jeg lyder ditt bud
Jeg vil prise dig Jesus, for nu har
jeg ro,
siden du i mitt hjerte tok bo.
Der en glede kom inn i mitt hjerte
og sinn.

Jeg er frelst, jeg skal nu være din
S.

FARLIGE DYR.

Da Diogenes engang ble spurt om
hvilket dyrs bit var farligst, svarte
han: «Mener I ville dyr, da er det
baktalernes; mener I tamme da er
det smigrernes.»

Nådens forråds-kammere kan du
ved bønnens nøkkel alltid åpne, men
aldri uttømme.

Macduff.

Lina Herrens tjenerinne.

Lina Olsen Sten.

Ar jeg i sommer var i Sørumbesøkte jeg frk. Lina Olsen. En deilig solskinnsdag er jeg vei til hennes heim. Banker på Innefra lød det: «Kom inn!»

Vennlig mottatt av den kjære søster. Jeg setter meg vel tilrette for å høre hva den gamle Herrens tjenerinne har å fortelle. Hennes humørmelse, syn og hørsel har ikke endringen tatt fra henne, tross hun har nådd «megen styrke», som skriften sier, er otti år. Det hadde hun alltid vært blomster på hennes

men også torner. En sjukdom hadde vært en svær prøvelse for henne, men hun kunne si Job: «Skal vi bare ta imot det som Gud og ikke ta imot det som Gud?» Det gikk imidlertid igjen.

Herren var hennes hjelper. Men jeg er meget interessert etter å få høre om hennes virke som evangelist, derfor sier jeg: «Fortell meg litt om dine reiser?» Hun smiler og jeg forstår at hun er dypt glad når hun tenker på de «gamle dager» som for henne sikkert er de beste minner i livet.

27 års alderen ble hun omvendt til Gud, og straks kjendte hun samvirkende makt som ap. Paulus: «Kristi kjærlighet tvinger oss . . .» for å forkynne «Guds evangelium».

Jeg gjennomgikk to ukers bibelskursus i «Betlehem», Oslo, hos frk. Fransson, forteller Lina. Siden hun ut på det vidstrakte virkefeltet. Så traff hun frk. Helene Jensen, senere fru Stenerud. I mange bygder på Østlandet hadde disse tre nybrottsarbeid.

Legmannsvirksomheten var lite kjent i de dager, og særskilt nytt for kvinnelige evangelister. Folket var dog mottagelige for evangeliet. Helene spilte gitarr og sang. Det var nok ikke svære sakene å komme til nå fortia, sier Lina, men den gamle gråt folk når gitarmusikken de enkle sanger lød i stuene. En gang de besøker en familie, kommer arbeidskarer inn. Helene må ta

gitaren fram. Den ene mann sier: Syngen den sangen: «Porten åpen står . . .», — den syns jeg er så pen. Den andre mannen som nylig var blitt frelst, sier: syng sangen: Han frelste en synder som meg . . .» — den syns jeg er penere.

Hvor vidunderlig. «Å kunne vel engle begjære å gå med så saligt et bud».

På Toten hadde de en herlig tid. Ble godt mottatt av presten. Bodde på prestegården, og presten deltok med dem i møtene.

Eter deres virke grodde den sæd som ble sådd, og mange ble vakt og vunnit for Gud. På Nesodden hadde en særskilt god tid. Eter et møte, forteller Lina, ber vi en del stansen igjen, og vi byr på kaffe og da benytter vi anledningen å samtaler med dem om å søke Gud. Det ble en herlig bønnestund til slutt.

Alle sammen overga seg til Gud. A, hvilken lovprisning og jubel.

Når jeg hører dette, tenker jeg: Folket var lettere påvirkelig i da dager. Nå skal det mere til forat syndere kommer til Gud. Men det er forutsagt i skriftene: «I de siste dager skal det komme vanskelige tider . . .» Dog, vi må ta Gud med i betraktning. Han virker nå som før.

Tiden er inne og jeg må gå. Takker for den hyggelige, interessante og velsignede stund. Idet jeg går, sier Lina: Siden jeg kom til Sørumsand har jeg fått to nye bønneemner: «Jeg ber for presten og pinsvennerne».

Det er fint, sier jeg, idet jeg forsvinner ned trappen.

Helene Stensrud er flyttet høyere opp, men Lina Sten er fremdeles med og deltar i møtene. Indremisjonens bedehus er det nærmeste for henne, og der er hun aktiv med.

Disse to søstres navn blir nok ikke skrevet i historiens blade, men deres arbeid for Herrens saks framgang vil bli belønnet av ham som sa: «Vel, du gode og tro tjener,

du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget, gå inn til din Herres glede».

Det er dette som veier i vekt-skålen . . .

Rolf Westlie.

Et vitnesbyrd.

Når Jesus kom til et sted så visste folket om på forhånd at noe ville skje, og de ble aldri beskjemmet. Jesus gikk omkring og gjorde vel. Han helbredet sjuke og hjalp både timelig og åndelig. Da døperen Johannes ble i tvil om Jesus var den som skulle komme, sendte Jesus bud tilbake til Johannes: Blinde ser, halte går, spedalske renses, døve hører, døde står opp og evangeliet forkynnes for fattige.

Jesus kom til verden for å dø for oss og bevise Guds kraft for de som så og hørte ham. Men de kraftige gjerninger gjorde han også for å vise dem som er født av Guds ord, som er barn av den høyeste, at de også skal gjøre slike gjerninger, som Jesus gjorde.

«Alt hva I ber om i mitt navn skal jeg gi dere,» sa Jesus. Alle løftene har sitt ja og amen i ham. Han vil aldri svikte oss. Om vi er utro er han trofast.

Samuel Nilsen.

Jeg ville forslengst blitt gal hvis jeg ikke fullstendig hadde latt være å forstå det som Gud gjør. Troen er den dunkle vei som fører til beviselse, og den er just på sitt høyeste når den like overfor den mørkeste og frykteligste avgrunn standhaftig bekjenner: Jeg tror likevel.

O. Funcke.

Det er et stort løfte at «Gud skal fylle all vår trang i herlighet i Kristus Jesus.» Det er vanskelig, ja, umulig å se noen begrensning i det. Er våre behov store eller små, så vil han fylle dem, og det er vår styrke å kunne hvile i dette. Hvor det tar bekymringer ut av ens hjerte!

Hudson Taylor.

Du kan ikke holde Satan ute av ditt hjerte med mindre du holder Kristus inne.

Luther.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Til leserne.

Så er snart året 1940 også forbi. Det har vært rikt på prøvelser og vi har opplevet at også vårt vesle land er kommet med i det store oppgjør mellom landene. Stort sett har dog vi sluppet heldig fra det hittil.

Angående utgivelsen av bladet har det vært vanskelig å få det til å gå regelmessig. Vi kommer ut med siste nr. i år nå da det blir vanskelig å gi ut vinterhefte i år.

Vi må nå ha inn utestående restanser hvis vi skal greie å holde utgivelsen ved like neste år.

Bladets pris blir neste år som i år kr. 4.50 pr. år. Vi har ordnet oss på en bedre måte med ekspedisjon til året slik at det skal foregå mere regelmessig enn før. En ung bror overtar fra nyttår ekspedisjonen og redaktøren vil da få bedre tid til å arbeide med stoffet.

Løssalgpris blir som før 25 øre pr. eksp.

Hjelp oss å samle nye abonnenter.

I førstk. nummer

begynner vi en interessant artikkelserie: De frie misjonærer. Det blir biografier og beretninger fra arbeidet på de forskjellige misjonsfelter.

Tanken var fra først av å utgitt dem i bokform, men bladets lesere vil sikkert sette pris på å få dem på denne måte. Muligen de siden blir utgitt i bokform.

Vi begynner i førstkommende nr. med Evenstads misjon i Afrika og vi tror alle vil bli velsignet ved å lese disse artikler. De blir også illustrert.

Fra misjonærene Bjerva og Thuen.

Elskede misjonsvenner!

Det er nå en tid siden dere hørte noe fra oss. Kan til Guds ære si: Vi lever vel og Gud har vært trofast. Hvor godt i denne opprevne tid å få hvile i Guds løfter og få erfare hans omsorg og hjelp fra dag til dag.

Siden vi kom heim ifjor i oktober har vi besøkt mange av venneflokkene og det har vært en stor oppmuntring for oss å se den kjærlighet og offervilje til Herrens sak vennene har vist. Gud skal velsigne den enkelte igjen, etter sitt eget store hjertelag.

Ettersom arbeidet venter på oss derute, hadde vi tenkt å reise ut igjen i høst, men på grunn av de nye forhold her i vårt land har det vært mange vanskeligheter, dog trodde vi det skulle gå igjennom da vi hadde fått de nødvendige visum for gjennomreise til China. Men, da vi skulle hente vår utreisestillatelse lot det seg foreløpig ikke gjøre. Da blir det for oss være heime i vinter og så vil Gud i sin tid åpne veien for oss, medens vi venter vil vi besøke de av venneflokkene vi enda ikke har fått anledning å besøke.

Må så Gud velsigne dere alle og hjertelig takk for det år som nå er gått, og vi ønsker dere alle Guds rike velsignelse for det år som kommer.

La oss huske, at slik som Herren var med Moses og de gamle, slik vil Han være med oss idag.

«Han sover ikke og slumrer ikke Israels vokter.»

Hjertelig hilsen. Eders i Jesus

Asta Thuen. Alfild Bjerva.

Hilsen og takk.

For en tid siden ble det sendt stykke til «Misjonsrøsten» med et rop om hjelp til forskjellige repesjoner ved vårt bedehus «Eser». Det var br. Didrik T. Sævi som var innsender av stykket. Så tid etter fikk vi fra en søster i Bergen, Johanne Larsen, kr. 10.00. Har ventet i tro på at andre etterkomme oppfordringen og bli det til å sende sin gave. Imidlertid er det ikke kommet flere beløp. da benytte anledningen å takke kommende søster for denne herlige kjærlighetsgave. Må den Herrens sus velsigne henne underbart igjennom Vi har nylig avholdt en hyggelig vennefest, hvor alle venner var fram. Det var en i alle deler feststund. Vi har vært så heldig stillet at vi har fått beholdt vårt hus, hvilket vi priser Herren for.

Av tilreisende brødre har vi ikke hatt mange. Vi venter at Herrens vil sende vitner nordover. Derene er på særskilt måte åpne, og markene er hvite til høst. Snart kommer vår brudgom for å hente sin blodkjøpte og hellige brud. De skal vi møtes for aldri mer å skilles. En hjertelig hilsen fra alle venner her på stedet.

Eders i Kristus

Søren Eriksen,
kasserer.

Ringaste barn som beder, lever oändligt tryggt, mäktar långt mer än hjälten, som starkaste fästen byggt. Mätte vi aldrig glömma, var vi i världen gå, att till Guds eget hjärta den bedjandes suckar nå!

Fristelsene gjør ikke mennesket svakt, men viser kun hvorledes det er.

Thomas a Kempis.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

SPREDTE FELTER

Stevne i Spangereid.

Stevnedag hadde vennene i Spangereid innbudt til stevne og fra steder rundt omkring var mange møtt på.

Første møte begynte kl. 2 ettermiddag og musikkvennene stemte i å synge friske jublende sanger fra Schjeth og fra første stund kjente en liflig ånd over møtet. Br. G. Iversen talte fra 1. Joh. 1 om: «De som er i verden, men ikke har tatt til seg Jesu Kristus, som kom i verden, er i verden uten å ha tatt til seg Jesu Kristus». Misjonær P. Evenstad fortsatte i samme spor og etter fikk vi en matpause. Neste møte skulle begynne kl. 5, men alle møtte en halv time før 5 var det i full gang. P. Evenstad, Iversen, Tomi-Evenstad, T. Gundersen og mange andre vitnet om Gud. Vesle Samuel Iversen fra Sarpsborg og en hel skyldning vitnet også om Gud. Vi var alle enig om at det var en signet dag.

En deltaker.

Litt fra Mandal.

Jesu Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid.» (Hebr. 13,

Det er godt å kunne regne med Jesus til alle tider, for han kan og vil hjelpe den enkelte som tar sin tilflukt til ham. Sangeren sier: «Han er nær meg alle tider, med sin nåde full og fri, og når mest jeg den behøver, vil han kraftig stå meg bi.»

Søndag den 27. oktober hadde vi stevne her. En hel skare var møttet med forventning til ham som oss langt utover hva vi kan be eller forstå. Gud skal etter sin nåde fylle all vår trang i herlighet med Jesu Kristus Jesus. (Fil. 4, 19). Menneskene stemte i og et par sanger ble sunget. Br. Gundersen ønsket velkommen med 2. Tim. 1, 7—12: «Gud oss ikke motløshets ånd, men kjærlighets og kjærlighets og sindighets ånd.» Når vi samles idag så samles vi som Guds barn for å frydes i ham. Det ble felles bønnestund for å be Herrens velsignelse for da-

gen. Br. Evenstad fortsatte utifra Esaias 3, 10—11: «Si om den rettferdig at det går ham godt!» Der er ingen profet som hadde så klart syn på frelsen som Esaias, og derfor fikk han trengsel og måtte lide. Han drog fram fra skriften flere menn som måtte lide for sin gudsfrykt, men som det gikk godt, fordi de stolte på Herren. Br. Willy Holm, Sarpsborg, fortsatte utifra Ap.gj. 27, 21: «Vær ved godt mot.»

Etter matpausen talte br. Svennevik utifra Ap.gj. 9, 1—25 om Saulus fra Tarsus hvorledes Gud frelste ham og gjorde ham til et vitne for seg. Br. Skoie talte fra Rom. 5. Flere andre priste Herren, og mange gode tanker kom fram. Den ene dag etter den annen går inn i evighet. Det ene møte etter det andre er holdt, og kanskje lite sett frukten av arbeidet. Men på evighetens morgen vil det vise hva som er sådd, og den enkelte vil få sin lønn av sin mester for sin troskap. Jesus kommer snart! Trøst hverandre med disse ord. Hilsen med 2. Kronik. 15, 7.

Hjertelig broderhilsen.

Arnt Andersen.

Ungdomsfest.

Fest. Det ordet hører man så sjelden nå om dagen, og kan nå dessverre så sjelden bli holdt. Ja kanskje vi ikke får så mange festene nå mer før evighetens «fest» begynner. Og det gjelder at alle innbyr til den festen, så at så mange som mulig må møte fram.

Ja denne gang innbød vi hvor vi kunne. Der kom en hel ungdomsskare fra Mandal. (Og det håper vi der også må komme når «Festen» i himlen begynner). Festen begynte presis kl. 7 (den festen begynner også presis, men der kan dessverre ingen komme inn etterpå) og musikken stemte i med sangen «Herlige lodd at i ungdommens dager o. s. v. Flere andre sanger fulgte og det var som det står i salmene: «En sang ved festreiene.»

Broder Nils Stray åpnet møtet med historien om de ti spedalske. La oss gi Gud æren. Etter bønne-

møte talte redaktør Iversen til oss, om duggen fra himlen. Det er nødvendig for oss, sa han, å være under duggen og leve under den så vi kan være mottakelige for større velsignelser. Da skulle vi dufte som en lilje og slå dype røtter, ja stå rotfestet og grunnfestet, «for den som har et grunnfestet sinn, for ham bevarer du fred.»

Så fikk vi bevertningen. Alt som vi spiste og drakk var gaver fra forskjellige unge. Noen kjøpte fløte, andre kaffe o. s. v. De var blitt enige om at det store offer som skulle opptas skulle være helt netto. Det skulle nemlig gå til brennselsinnkjøp. De unge har tatt seg på å holde forsamlingen med ved i vinter. Det ble et godt offer. Godt og vel et mål ved.

Eterpå maten ble det frie vitnesbyrd. Forstander Holmen var på gjennomreise og det var en glede å se ham bevart igjen. Han avla et vitnesbyrd om Kristus til oss unge, om å stå faste og urokkelige i Herren. Fru Siring sang deretter et par sanger som var til stor velsignelse. Et herlig vitnesbyrd kom til oss direkte fra Herren, om å prise Ham. Ja pris Ham! Han etterlater oss i sannhet ikke faderløse, men han kommer til oss, og det gjorde det. Arnt Andersen fra Mandal vitnet deretter til oss: Min Gud skal etter all sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus. Det er greit å høre vitnesbyrd fra trofaste kristne. Det er stort å se at Gud frelser i ungdommen og at han tilfredsstiller oss. Flere andre vitnesbyrd fulgte av unge og gamle om Jesus. Sannelig, Jesus var på dette sted. Tiden blir oss alltid for kort når vi skal prise ham, således også denne gang.

Halleluja, den himmelske «Festen» skal aldri i evighet ta slutt.

Må Gud bevare alle de frelste ungdommene i Norges land, og må Jesus fylle all deres trang.

Bli sterk ved nåden i Kristus Jesus.

Kristiansand, den 17. nov. 1940.

J. S.

Pr. sykkel.

Stanset i Spangereid til lørdag 9. november. Det er 2 frie forsamlinger i Spangereid, en ved Spangereid kirke og en på Svennevik. Ved Spangereid er broder Jørgen Lunde den ledende broder og på Svennevik br. Gustav Svennevik. De har store pene bedehuser på begge steder og god søkning til møtene.

Uken etter vekslet det med møter på de to steder.

Hos familiene Rasmussen og Svennevik hadde jeg mitt herberge og de gjorde det så godt for meg at en blir nesten bortskjemt. Gjestfriheten har sin store velsignelse og sørlandets folk har ikke glømt å være gjestfrie. De vil høste lønn for det.

Torsdag kveld var jeg på Lindesnes. Her har vennene et stort lokale. Br. Trygve Gabrielsen er den ledende broder der.

Det var samlet en hel del ungdom og de satt stille og lyttet til ordet. Flere unge er kommet med på Herrens side både der og i Spangereid. Gud rikelig velsigne både unge og gamle. Må en vekkelsesbølge rulle over landet vørt. Det vil vi be om og tro på.

Lørdag 9. november syklet jeg fra Svennevik til Skogsfjord ved Mandal og fikk mitt herberge hos Karl Larsen, Skogsfjord. Om kvelden hadde vi møte på skolehuset der. Søndag kl. 3 ettermiddag møte på skolehuset igjen. Kl. 7 møte på «Totalen» i Mandal. Mange folk. Undertegnede, Trygve Gundersen, Arnt Andersen, K. Larsen og flere vitnet om Gud.

Mandag var en del venner samlet på Skogsfjord og vi hadde en bibeltime og et godt bønnemøte. Det er noe velsignet med slike små «stuemøter», vi kommer hverandre mere nær og det blir mere utvunget og broderlig over det hele. Hos Karl Larsen, Skogsfjord, har jeg hatt det godt i alle måter.

Tirsdag var jeg igjen i Kristiansand og det var bra med folk og et åpent og godt møte. Flere vitnet om Gud, deriblant broder Olavesen fra Kråkerøy pr. Fredrikstad, som er sjømann. En farlig levevei nå, men han var frimodig i Herren.

Torsdag var det mindre folk. Br. Wennesland m. fl. deltok. En kvinne bøyde kne og ville bli frelst.

Lørdag var det ungdomsfest. Det var møtt fram bra med unge og eldre. Fra Mandal kom en flokk ungdom og det var vitnesbyrd, sang og bønn. Br. Wennesland ledet festen. Det er etter min mening, det mest rette at de ledende brødre leder også ungdomsmøtene. Det har ellers lett for å bli «en stat i staten» med ungdomsleder, ungdomskasse, ungdomsmusikk m. m. Det ble en riktig god feststund. De unge i Kristiansand er ivrige i tjenesten og en pryð for forsamlingen. De har stått støtt og fast med i arbeidet hele tiden.

Søndag formiddag deltok br. Kristian Holmen, Arnt Andersen og undertegnede. Det var åpent og godt. Kl. 5 hadde vi brødsbrytelse. Riktig mange deltok og det var en salig stund.

Kl. 6 offentlig møte, Bra med folk og «greit» møte, som de sier på sørlandet. Mandag var jeg i Søgne igjen. Det var et lite godt møte.

Fredag deltok jeg i møte i «Fildelfia» Arendal. Forstanderne i de omliggende menigheter var samlet til konferanse og det var en hel stab av predikanter. Fikk hilse på brødrene Reidar Woxeng, Joelsen, Lie, Andersen, Erlandsen og Olav Gundersen som jeg jo kjenner godt fra hans heimsted, Rygge.

Møte holdtes i Metodistkirken og det var godt frammøte og åpent å vitne.

Søndag formiddag hadde de frie venner møte i indremisjonslokalet. Det var ganske bra med folk. Br. Alf Thorstensen og undertegnede vitnet.

På kvelden var jeg i Eydehavn. Her har de frie venner et lite kose- lig lokale som heter «Eben-Eser». Det var første gang jeg har vært der og det var gildt å få hilse på vennene der også.

Tirsdag bar det til Drammen og tirsdag og onsdag var det møte i Knofsgt. Grønnet, Thor Sørлие, Reidar Simonsen og undertegnede deltok.

Torsdag i Sætre og fredag på Åsheim. Begge steder sammen med E. Skoie.

Lørdag 30. nov. fulgte vi br. Hammersborg i Hurum til kapellet i Hurum kirkegård. Br. Hammersborg har deltatt på bedehuset i Hurum i flere år. Han var med i møtet.

For en tid siden ble han sjuk og gikk heim til Herren. Han blir sånet av hustru og en liten sønn, forsamlingen, slekt og venner.

Om kvelden var det møte hos O. Pettersen, Bogen.

Søndag 1. desember var jeg på møte i Aros. Det var åpent og godt.

Så bar det om Drøbak, Moss heim.

Misjonsarbeidets framtid.

Etter å ha nevnt at de fleste misjonærer i vårt land nå er i krig, skriver pastor J. B. Rian flgd. i «N. Misjonstidende»:

En kunne synes dene oversiktede spår meget mørkt for framtiden. Når des om sender er i nød blir det også få som forkynner. Men likevel har vi ingen grunn til pessimisme. De nye kirkene på misjonsmarkene har mer indre styrke nå enn under forrige krig, og de kan vokse selv om misjonsarbeidet blir veikere. Og Herren har fremdeles sine tjenere rundt omkring i de tusen heim uansett krig og landegrenser. Gjennom dem vil han sette sine krefter inn. Deres bønn og deres offer vil bære Rikets arbeid framover tross alt, så sant troskapen mot Gud ennå er til. Og løftene taler bare om seier, når det gjelder Guds rike. Når vi derfor tar vårt tak slik som vi kan, har vi ingen grunn til å tvile på misjonsarbeidets framtid.

«Gud kroner like fullt sitt år med fruktbarhet og grøde.»

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Åpent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelige priser.

RUTH HANSEN.

kommet til Oddvar Berg, Kongo.

I regnskapsåret 1/11-39—31/10—40.
forsamlingen i Møllergt. 38,

broder O. Olsen og en søster	kr. 616.07
Anna Olsen, Stavanger	» 50.00
Klara Hønstvendt, Oslo	» 50.00
en anonym søster, Oslo	» 30.00
Ove Olsen, Halden	» 200.00
Barnemisjon, Magnor, ved Anna Schulstad	» 100.00
	» 30.00

Tilsammen kr. 1,076.07

Da vår elskede broder er forhin-
net fra å sende eder sin takk, vil
jeg på hans vegne få takke alle med-
beidere for gaver og bønner i Her-
rens arbeid blant kongonegrene. Og

mest av alt Gud være takk som er
trofast og står med. Gå inn i bønn-
kamret, tjen du Herren i disse få
dager som er tilbake av nådens hus-
holdning, hedningenes tider er snart
inne, natten faller på, da ingen kan
arbeide.

Da vi fortiden ikke får sendt ut
midler, vil jeg påminne eder at O.
Berg vil antakelig måtte låne av en
amerikansk misjon, som jo igjen må
betales når veien åpner seg. Jeg hil-
ser med skriftens ord: «Idet I til
enhver tid beder i Ånden med all
bønn og påkallelse, og er årvåkne
deri med all vedholdenhet og bønn
for alle de hellige, også for Oddvar
Berg, at det må gis ham ord, når
han opplater sin munn, så han med
frimodighet kan kunngjøre evange-
liets hemmelighet for hedningene.

Broderligen

Arne K. Wold,
Solheimgt. 2 IV, Oslo, kasserer.

som bad om forbønn vil gjerne bli
presentert for deg.»

«Jeg vil gjerne si Dem,» sa fru
Walters, «at årsaken til at jeg ble en
kristen i aften, er Deres vitnesbyrd.
Jeg har ikke vært i noen kirke på
10 år. I aften gikk jeg hit, fordi en
venn bad meg om det. Og da De
fortalte at De forsaket en konsert
for å være med på et bønnemøte, og
at ingen musikk var herligere for
Dem enn sangen: «Klippe, du som
brast for meg,» tenkte jeg at der
måtte være noe i kristendommen.
Jeg vil prøve den. — Nå vil jeg tak-
ke Dem for vitnesbyrdet. Det er på
grunn av det at jeg denne aften går
heim som en Jesu tjener.»

Rutt rakte henne sin hånd og
trykket sin nye venns hånd. Nå
forstod hun meningen med engelens
budskap. Men hun kunne ikke for-
telle fru Walters hvor nær hun had-
de sviktet, eller om drømmen som
førte henne inn på den rette vei
igjen. Hun sa bare: «Jeg takker
Dem fordi De sa dette, jeg vil huske
det så lenge jeg lever.»

Lite ante hun dog hvorfor hun all-
tid skulle komme til å huske denne
tildragelse framfor andre. Rutt bod-
de like ved jernbanen. Midt på nat-
ten ble hun vekket av et forferdelig
brak, og fra vinduet så hun at natt-
hurtigtoget og et annet hadde støtt
sammen. De forskrekkede passa-
sjerers gjennomtrengende jammer-
rop fikk henne til å gyse. Men hun
overvant tappert alle tanker på seg
selv, vekket sin far, og snart gikk
de begge av sted for å bringe hjelp.
Det første ansikt hun så var fru
Walters, blekt og fredfullt var det,
skjønt man kunne se hvor forferde-
lig hun led. Man hjalp henne fram
fra ruinene, og bar henne til Rutts
heim. Hun hadde nesten mistet ev-
nen til å tale, og jamret seg stille
da hun ble lagt på Rutt's seng. Hun
tok Rutt i hånden, trykket den til
sine leber og hvisket: «Barn, jeg
er døende, det var min siste anled-
ning. Hadde ikke du vitnet, ville
jeg aldri ha tatt imot . . .»

På kne ved den døende lovet Rutt
under tårer alltid å gjøre sin plikt,
og når som helst hun hadde anled-
ning, vitne om Jesus, og alltid verd-
sette en eneste sjel. (Banneret).

EN ENESTE SJEL.

Rutt, jeg har kjøpt billetter for
til klokkespillernes konsert ons-
kveld, du blir vel med?» Det
Alice som sa dette til en ven-
ne, da hun møtte henne på ga-

Men det er bønnemøte den kveld
tjenere . . .»

Ja, jeg vet det, men klokkespil-
lene reiser fredag kveld, og dette er
des siste konsert.»

Jeg vil ikke for noen pris forsøm-
bønnemøtet,» svarte Rutt.

Men dette er en religiøs konsert
bare en gang. — Vi kan tjene
d like godt der som på bønnemø-

Motvillig ga Rutt etter og lovet å
komme på konserten. Men om nat-
tdrømte hun at en engel i skin-
de hvite klær stod ved siden av
hans og spurte: «Hvor vil du gå
i morgen kveld?» Hun svarte:
«Jeg har tenkt å gå på konserten.»
Da svarte engelen bedrøvet: «Set-
du så liten pris på en sjel.»

Om morgenen kom drømmen le-
vende for henne igjen, og hun gjen-
tok ordene: «Så liten pris på en ene-
ste sjel,» — og undret seg over hva
det vel kunne bety. En ting ble

klart for henne: Hun måtte ta sitt
løfte tilbake og i stedet gå til bøn-
nemøtet. Om kvelden satt hun på
møtet med stor glede i sin sjel, og
sang:

«Klippe, du som brast for meg,
la meg skjule meg i deg.
Blodets strømme som utgår
fra din sides åpne sår,
rensner med sin himmelsaft
meg fra syndens skyld og kraft.»

Da sangen var slutt reiste hun seg
og utbrøt impulsivt: «Jeg hadde
tenkt å gå og høre klokkespillerne
i kveld, men jeg bestemte meg for
å gå på bønnemøtet i stedet. Og
her er jeg meget lykkeligere enn om
jeg hadde vært på konserten. Jeg
er sikker på at ingen musikk kunne
ha vært herligere for meg enn den
sangen vi sang nå.»

Ved avslutningen av møtet reiste
predikanten seg og bad dem som vil-
le overgi seg til Gud å komme fram.
Da han hadde ventet noen øyeblikk,
reiste en sørgekledd dame seg og
gikk stille fram. Hun bøyde kne og
tok imot frelsen i Kristus.

Da møtet var forbi, kom en venn
bort til Rutt og sa: «Den dame

BOKANMELDELSER

Kraft og seier. Av A. J. Gordon.

Denne gamle gode bok er kommet ut i nytt opplag. Mange har ved lesningen av boken fått sine øyne åpnet for nødvendigheten av å motta kraft til liv og tjeneste og til seier i kristenlivet. Den behandler flere emner. Det tosidige liv, gjensfødelse og fornyelse, omvendelse og overgivelse, barnekår og samfunn, nåde og lønn, helliggjørelse i Kristus m. fl.

Vi vet at noen vil bemerke at han lærer at en kristen ikke kan falle ut av barnekåret, men i den forbindelse som han skriver er det jo sant. Så lenge man er i troen kan man ikke falle ut av barnekåret.

Boken har blitt til velsignelse for mange og vil bli det enda.

*

Bønnen. Av S. D. Gordon.

Disse stilferdige taler om bønnen kommer nå i 6. opplag — ialt 28,500 eksp. — og behøver ingen anbefaling. Den vil som før være en kilde til glede og gi lyst til å komme inn i bønnens verden.

En riktig god gave å sende en venn.

Bøkene er utgitt på Hans Martiniussens forlag, Bergen.

*

Evangelistens julehefte

kommer i år i flott utstyr og med godt innhold. Det er et av de peneste og innholdsrikste hefter som utgis.

Prisen er som før kr. 1.00.

Har du noe imot ham?

En ung frelsessøkende mann reiste fra Holland til pastor C. H. Spurgeon i London og stillet til ham det store spørsmål: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?»

Da den unge hollender kom inn i Spurgeons kontor, stillet han til Spurgeon på dårlig engelsk det nevnte spørsmål.

«Hvor er De fra?» sa Spurgeon.

«Jeg kommer med dampskipet fra byen Flushing i Holland, hr. pastor.»

«Og De ønsker å vite hva De skal gjøre for å bli frelst? Ja De har reist lang vei for å gjøre det spørsmål. De vet visst svaret: Tro på den Herre Jesus Kristus, så blir De frelst.»

«Men jeg kan ikke tro på Jesus Kristus.»

«Kan De ikke tro på ham, sier De! Men jeg har trodd på ham i mange år, og jeg stoler på ham nå, men om De vet noe som vitner mot ham, vil jeg gjerne vite det; ti jeg ønsker ikke å bli bedratt av ham.»

«Nei, hr. pastor, jeg vet ikke noe som vitner mot ham.»

«Men hvorfor kan De da ikke tro på ham? Kan De tro på meg?»

«Ja jeg kan virkelig tro på Dem og det i hva som helst.»

«Men De vet dog lite om meg.»

Nåvel ikke så meget, kun at De er en ordets forkynner, og jeg tror at De er ærlig, derfor stoler jeg på Dem.»

«De vil si at De kan tro meg, men på samme gang si at De ikke kan tro på den Herre Jesus Kristus. De må da sikkert vite ne ondt om ham, la meg nå få vite det.»

Den unge hollender stod taus en stund, derpå utbrøa han: «Å jeg ser det nå! Jeg kan virkelig stole på ham. Jeg kan ikke la være å tro. Han er god og nådefull. Jeg må tro på ham. Farvel og takk hr. pastor.» tilla han med gledestrålende ansikt

«Jeg reiser nå tilbake til Holland og alt er vel.»

Fryd deg i Herren.

Gled eder i Herren alltid! Atter sier jeg: «Gled eder!»

Fil. 4, 4.

Akk ja, sier du: men hvorledes skal jeg bli fri en ond samvittighet og kunne fryde meg i Gud?

Svar: Da får du ikke begynne med noen av dine gjerninger. Grip Gud i Kristus og tro evangeliet som tilsier oss at Kristus er gitt oss for at han skulle bære våre synder og være vår midler og talsmann hos Gud, så at vi alene ved Kristus og Kristi gjerninger skal ha syndenes forlatelse, Guds nåde og en ren og god samvittighet.

På en slik tro følger da kjærlighet, fred og fryd, takk og lov, og vi får et hjertelig velbehag til Gud, vår kjære Fader, som handler så nedefullt med oss og uten all vår fortjeneste utgyter sin godhet over oss.

I en sådan fryd er ingen frykt for døden eller helvedet, men en glad, allmektig tillit til Gud og hans god-

het. Derfor kalles det en glede, Herren, ikke i sølv eller gull, ikke i mat eller drikke, ikke i helse krefter, ikke i kunst eller visdom, ikke i makt eller ære, ikke i verdenskap eller gunst, ja, ikke engang gode gjerninger eller hellighet; alt slikt er en bedragersk og falsk fryd som aldri tilfredsstiller hjertet. Men å fryde seg i Herren, det er stole på ham som på en nådig Gud. En slik fryd akter bare det som seg forene med Herren, ja, foraktes endog ens egen hellighet.

Luther

Et godt svar.

En predikant spurte en gang en liten pike, som satt på en av de første benkene i forsamlingshuset, som med stor oppmerksomhet hadde lyttet til hans tale:

«Har du forstått noe, lille venn?»

«Nei,» svarte hun.

«Har du en sjel?»

«Nei,» svarte hun atter.

«Har du aldri hatt en sjel?»

«Jo, jeg har hatt en sjel, men jeg kunne ikke bevare den.»

«Har du da mistet den?»

«Nei — jeg har gitt Jesus den. Gjør du likeså.»

Jeg hørte en gang om to menn som var litt påvirket av sterke drikke. De kom om natten ned til et sted hvor de hadde sin båt fortøyd. De skulle heim igjen nå, så de gikk altså ombord og begynte å ro. De strevde hårdt hele natten igjen og undret seg på hvordan det kunne ha seg at de aldri kom over på den andre siden av bukten. Da motgenen brøt fram fikk de se at de slett ikke hadde løftet fortøyningene eller lettet anker.

Akkurat slik er det med mange som strever etter å komme inn i himlenes rike. De er ikke i stand til å tro, fordi de er bunnet til den gamle verden. Hugg tauet over! Bekjenn dine synder og avstå fra dem. Hugg tauet over! Frigjør deg fra de nærværende tings tyngende vekt så vil du snart stige oppover mot himmelen.

Moody.